

«ΑΥΤΗ Η ΓΕΝΝΑ ΗΤΑΝ ΓΙΑ ΜΕΝΑ» ΛΕΕΙ Η ΤΥΧΕΡΗ ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΙ ΤΟΥΣ ΑΤΥΧΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ο Νικολάκης αναστήθηκε

«Αυτή η μάνα γέννησε για μένα. Αυτή η γέννα ήταν για μένα. Την ευχαριστώ και την αγαπώ σαν αδελφή μου. Δεν ξέρω ακόμη εάν εγώ θα έκανα αυτό που έκανε εκείνη».

ΡΕΠΟΡΤΑΖ:
Περικλής Γλενταδάκης
ΦΩΤΟ: Γιώργος Γιακουμίδης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γραφείο Βόρειας Ελλάδας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ Κανδύλη έζησε το δικό της Γολγοθά τα δύο τελευταία χρόνια που κατέληξε στη χαρμόσυνη για την οικογένειά της Ανάσταση. Το 14χρονο αγόρι της δρέθηκε ένα θήμα πριν από το σκοτάδι και ξαναγέμισε με φως από τη ζωή που του έδωσε ένα δωδεκάχρονο κορίτσι. Μια γενναία απόφαση των γονιών της έδωσε την πνοή που χρειαζόταν ο μικρός Νικολάκης για να συνεχίσει να ζει. Η καρδιά και οι πνεύμονες του κοριτσιού ζουν στο στήθος του 14χρονου. Η μικρούλα όμως έφυγε για πάντα.

Κανείς δεν γνωρίζει τη γενναία μάνα και τον πατέρα που αποφάσισαν να δωρίσουν τα όργανα του παιδιού τους. Η μάνα του Νικολάκη όμως θέλει να τους γνωρίσει. Για να τους ευχαριστήσει και να τους εκφράσει την ευγνωμοσύνη της. Μόνον αυτή και κανένας άλλος. Κάνει έκκληση και μέσω των «ΝΕ-ΩΝ» στους μοναδικούς ανθρώπους, όπως τους αποκαλεί, να της δώσουν τη δυνατότητα να τους γνωρίσει. «Εάν δεν θέλουν να συναντηθούμε, τους παρακαλώ τουλάχιστον να μάθω το μικρό όνομα του παιδιού τους. Θέλω να το μνημονεύω σε όλη μου τη ζωή. Θα 'θελα να πάω και στον τάφο του για να προσκυνήσω.

«Έχω τρία παιδιά τώρα. Τον Νικολάκη μου, την αδελφούλα του και αυτό το κορίτσι», είπε με δάκρυα στα μάτια η Κυριακή Κανδύλη. Τη συναντήσαμε στην εντατική μονάδα του Καρδιοχειρουργικού Κέντρου του νοσοκομείου «Γεώργιος Παπανικολάου». Κρατούσε στοργικά το χεράκι του 14χρονου γιου της. Τρεις ημέρες μετά τη διπλή μεταμόσχευση ο Νικολάκης της χαμογελούσε.

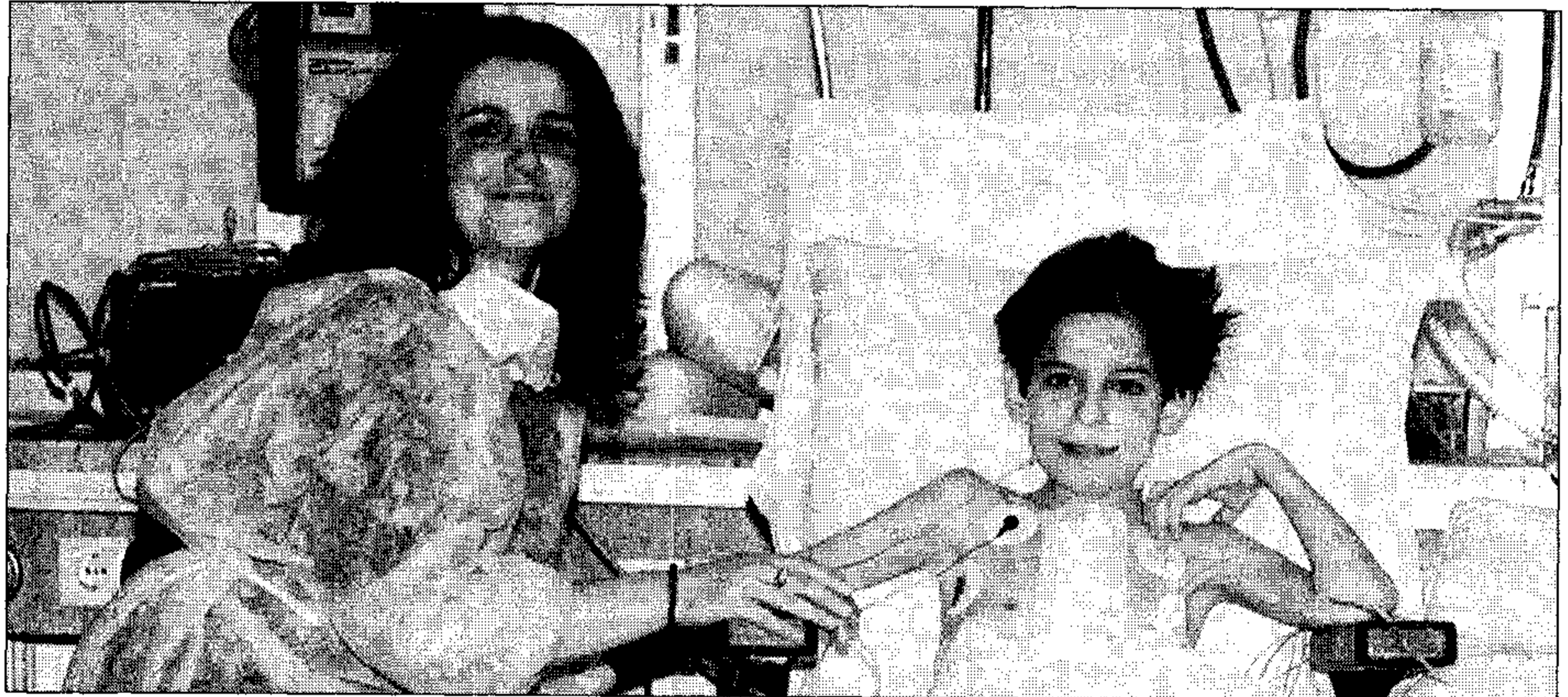
Τα ίχνη της περιπέτειας που έζησε και συνεχίζει να ζει με την υγεία του γιου της ήταν έντονα αποτυπωμένα στο πρόσωπό της. Ωστόσο περισσότερο έντονα τώρα ήταν τα σημάδια της ευτυχίας της.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Με μεγάλη ψυχραιμία η Κυριακή Κανδύλη αναπόλησε την περιπέτεια που ζει τα τελευταία χρόνια. Ο Νικολάκης παρουσίαζε ελλειψοειδείς τάσεις στο σχολείο του. Στις 11 Νοεμβρίου του 1994 της είπαν ότι έπαθε ανακοπή. Δύο εβδομάδες αργότερα ήρθε η διάγνωση σε νοσοκομείο της Αθήνας. Ιδιοπαθής πνευμονική υπέρταση.

«Είναι μια πάθηση που εξελίσσεται όταν ο ασθενής μεγαλώνει, μου είπαν οι γιατροί στην Αθήνα. Εσείς, κυρία μου, μου είπαν, ήσασταν αλλά άτυχη», είπε η Κυριακή Κανδύλη με κάποια δόση αγανάκτησης.

Από τότε άρχισε η περιπέτεια της. Μαζί με τον σύζυγό της «ανεβοκατέβαιναν» με αυτοκίνητο, αφού ο μικρός δεν μπορούσε να ταξιδέψει με αεροπλάνο, από την Ξάνθη στην Αθήνα. «Μου είπαν ότι η μοναδική θεραπεία είναι η μεταμόσχευση. Δεν ήθελα να ακούω για μεταμόσχευση. Κουβαλούσα το θάνατο της μητέρας μου, που είχε πεθάνει 25 ημέρες ύστερα από μεταμόσχευση νεφρών», είπε με μάτια δουρακωμένα η μητέρα του

Στην Εντατική. Ο Νικολάκης χαμογελά δίπλα στη μητέρα του. Πήρε ζωή από μια σχεδόν συνομήλική του.

14χρονου Νικολάκη. Όσο περνούσε ο καιρός ο Νικολάκης αισθανόταν τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν. Δεν μεγάλωνε. Το σχολείο δρισκόταν σε απόσταση εκατό μέτρων από το σπίτι τους. Έκανε λέντε στάσεις μέχρι να φθάσει γιατί κουραζόταν. Τη σάκα του τη μετέφερε η μητέρα του. «Το παιδί μου κάποτε δεν μπορούσα να το φθάσω. Ήταν ένας μικρός μπουμπιράκος που έτρεχε συνέχεια. Μετά μου παραπονιόταν ότι κουραζόταν. Έφθασα να τον βλέπω συνεχώς κάτω στο πάτωμα. Δεν τον έδλεπα όρθιο. Τον δόλευε να κάθεται πίσω από το τραπέζι καθιστός πάνω στα πόδια του για να πιέξει τους πνεύμονες ώστε το αίμα

να πηγαίνει στην καρδιά». Αυτή τη φορά η Κυριακή Κανδύλη δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τους λυγμούς της. Την ενοχλούσε που προσποιούνταν στο παιδί της.

Του έλεγε ότι όλα θα πάνε καλά. Ο μικρός καταλάβαινε όμως καλύτερα από όλους την κατάσταση του. Παρά το γεγονός ότι η μάνα του εμπόδιζε με... νύχια και με δόντια τους γιατρούς του νοσοκομείου της Αθήνας να πουν στο παιδί της την αλήθεια.

ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Μετά ήρθε η Αγγλία. Πήγαν στο Λονδίνο. Νέες εξετάσεις, νέες ελπίδες. «Μέχρι τα

18 το παιδί θα πηγαίνει καλά. Όταν αρχίσει η κάμψη για την άλλη ζωή θα αρχίσουν τα φάρμακα», της είπαν οι γιατροί. Μοναδική σωτηρία η διπλή μεταμόσχευση καρδιάς και πνευμόνων. Και η ελπίδα που πεθαίνει για όλους τελευταία. Λίγο μετά την επιστροφή τους και ο Νικολάκης... ανέβαινε. Τον βοηθούσαν τα φάρμακα. Έβγαλε την Γ' Γυμνασίου. Πριν από δύο μήνες όμως άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. «Προσπαθούσα να του μεταδώσω δύναμη μέσα από την ύπαρξη του Θεού. Είναι αλήθεια ότι σε αυτές τις δύσκολές ώρες όλη η οικογένεια είχαμε μια ψυχική ευφορία. Διάβαζα στον Νικολάκη την Καινή Διαθήκη και μου 'λεγε, μαμά, διάβασέ μου και άλλο. Ένιωθα ότι είχαμε δεσμεύσει τον Χριστό».

Η τυχερή μητέρα λέει για την άτυχη: Την ευχαριστώ και την αγαπώ σαν αδελφή μου

Έκανε ό,τι μπορούσε για να σωθεί ο γιός της

Η ΚΥΡΙΑΚΗ Κανδύλη έκανε ό,τι μπορούσε για τη σωτηρία του γιου της. Αθήνα, Λονδίνο, Χέφιλντ. Έβλεπε όμως τον μικρό γιο της να την κοιτάει στα μάτια και να της λέει «μαμά, κουράζομαι». Του έλεγε για τη μεταμόσχευση. Καταλάβαινε. Τη ρωτούσε αν «τα μωσχεύματα θα μπορούσαν να πέσουν». Του απαντούσε να μη φοβάται γιατί ήταν μικρό παιδί.

«Ήθελα να εξαντλήσω κάθε δυνατότητα για τη σωτηρία του. Οι γιατροί στην Αθήνα μας είχαν απογοητεύσει. Ήταν ψυχροί. Ο γιος μου άκουγε για Ελλάδα και δεν ήθελε. Προτιμούσε την Αγγλία. Περιμέναμε στη λίστα αναμονής για τη μεταμόσχευση. Περιμέναμε το θαύμα».

Τις τελευταίες ημέρες η Κυριακή Κανδύλη κατέρρευσε. Η μικρή της κόρη της έλεγε ότι ο Νικολάκης δεν είναι καλά. Παρουσίαζε και εκείνη τα συμπτώματα του γιου της από τη μεγάλη αγωνία. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει.

Οι γιατροί φίλοι της οικογένειας της έλεγαν ότι πρέπει να μπει ο μικρός στο νοσοκομείο για να παρακολουθείται. Η κατάσταση ήταν πλέον κρίσιμη.

«Ένωσα ότι ο Νίκος μου θα έφευγε... Έλεγα, Νίκο μου, άσε με να σε χαρώ. Δεν σε χόρτασα. Στο εικόνισμα της Παναγίας έλεγα ότι δεν μπορώ να τον δω θησώ πια. Παραδόθηκα...».

Σαν από θαύμα σε λίγη ώρα ακούστηκαν δύο τηλεφωνήματα, το ένα από την Αγγλία, το άλλο από το νοσοκομείο «Παπανικολάου». Στην πρώτη περίπτωση θα πήγαιναν Αγγλία και θα περιμέναν στη λίστα αναμονής για τη μεταμόσχευση. Στη

δεύτερη έπρεπε να πάνε αμέσως στη Θεσσαλονίκη. Τα μωσχεύματα είχαν βρεθεί. Δεν έπρεπε να χαθεί ούτε δευτερόλεπτο. Την απόφαση για το «Παπανικολάου» την πήρε ο πατέρας του Νικολάκη, Γιάννης. Η μάνα του έμοιαζε να τα 'χει χαμένα.

Μέσα σε τρεις ώρες έγιναν όλα. Στο νοσοκομείο είχαν μόνο τον ιατρικό φάκελο του Νικολάκη. Κανείς γιατρός του δεν τον είχε καν εξετάσει ως εκείνη την ώρα. Δεν το είχε επισκεφθεί ποτέ. Ο Νικολάκης θα ζούσε με την καρδιά και τους πνεύμονες της δωδεκάχρονης μαθήτριάς.

Το χαρμόσυνο νέο βρήκε την Κυριακή Κανδύλη στο εκκλησάκι του νοσοκομείου. Της το είπε ο άνδρας της. Προηγουμένως ο καρδιοχειρουργός Παναγιώτης Σπύρου δέχτηκε ικανοποιημένος από το χειρουργείο. Του έδειξε με μια δυναμική κίνηση με τον αντίχειρα του χεριού του ότι όλα πήγαν καλά. Ακολούθησε η στιγμή της πρώτης επίσκεψής της στον γιο της μετά την επιτυχημένη επέμβαση.

«Νίκο μου, θα γίνεις λεβέντης. Θα περπατάς και θα σε καμαρώνω. Τώρα χρειάζεσαι δύναμη και υπομονή», του είπε χαμηλόφωνα πάνω από το προσκεφάλι του. Τα κλειστά ματάκια του γέμισαν δάκρυα...

Λίγες ώρες αργότερα ο Νικολάκης ξήτησε ψιθουστά από την ευτυχισμένη μητέρα του σοκοφρέτες, μια δεματίνη μπάλα και ένα πατινι με τέσσερις ρόδες.

«Δεν είχε προλάβει να τα χαρεί. Τώρα ένιωθα και τη δική μου καρδιά να έχει μπει και πάλι στη θέση της. Θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους μου συμπαραστάθηκαν. Ο δρόμος τώρα για μένα είναι ευκολοδιάβα-

Η μητέρα του ευγνωμονεί τους άγνωστους σ' αυτήν γονείς που δώρισαν την καρδιά και τα πνευμόνια της κόρης τους για να σωθεί ο γιος της τους. «Επέκταση του θαύματος» χαρακτηρίζει η κυρία Κανδύλη τον καρδιοχειρουργό Παναγιώτη Σπύρου που πραγματοποίησε με την επιστημονική του ομάδα την πετυχημένη διπλή μεταμόσχευση.

«Δεν ήξερε το παιδί μου και έκανε τόσα πολλά. Δεν το είχε εξετάσει ποτέ. Να του δίνει ο Θεός χρόνια και χαμόγελο. Για μένα είναι ένα θαύμα.

Και θα ήθελα να μάθει ο κόσμος ότι για μένα η εγχείρηση που έδωσε ζωή στο παιδί μου μου στοίχισε μόνον μια ανθοδέσμη.

Αυτό θέλω να το ξέρει ο κόσμος», είπε η Κυριακή Κανδύλη με ένα μόνιμο πλέον χαμόγελο στα χείλη της.

Η καρδιά και οι πνεύμονες του 12χρονου άτυχου κοριτσιού ζουν στο στήθος του 14χρονου Νικολάκη